

ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ἀποληπτισμένη, ἐνδόμιζα δτι μ' ἔλησμόν ποσες... δταν μοὶ εἶπαν δτι ἀνεχώρησες ἐνόμιζα δτι μὲ ἔγκατέλειψες, δτι... ἀλλὰ δὲν θὰ σου τὰ εἰπῶ.

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (ἀσπαζόμενος αὐτὴν)

Φίλη μου! φίλατάτη μου! Σοῦ εἶπον δταν ἐπανῆλθον δτι ἀνεχώρησα μὲ ἐπιστημονικήν ἐντολήν καὶ τὸ ἐπίστευσες. Δὲν ἦτο ἀληθές. Ἐξ μῆνας μακρά σου, μὴ δυνάμενος νὰ μάθω τι περὶ σοῦ παρὰ μόνον δ., τι δ' ἀδιάφορος κόδημος μοῦ ἐλεγε, εἴχα τὴν καρδίαν μου πλήρη πόθου. ὑπονοιῶν, ζηλοτυπίας, ἀπελπισίας, διότι δ Ζορνέδκος ἐπνεε τὰ λοισθια καὶ μόνον θαῦμα ἥδυνατο νὰ τὸν σώσῃ!

ΛΙΑ

Πῶς εἶναι δυνατόν! Τὸ καῦμένο τὸ παιδί! φίλατα Γεώργο! (λαμβάνει κάθισμα καὶ κάθεται πάρα τὸ ἔδιλιον τοῦ Γεωργίου).

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ο Ζορνέδκος ἐκνήγει εἰς τὴν Ούγγαριαν! Συνεπείᾳ ἐνδός συμβάντος, εἰς τὸ δποῖον λέγεται δτι δὲν ἔδειξε διαγωγήν, καθὼς πρέπει... Ούγγρος τις τὸν κατηγρησεν δτι ἐρωτεύθη ἢ ἥθελε νὰ τοῦ πάρῃ τὴν σύζυγόν του...

ΛΙΑ

Ναὶ; Δι' αὐτὰ εἶναι καλός δ κύριος αὐτός!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Δὲν ἕξεύρω, δὲν τὸν κατηγορῷ!... ἐκτὸς τούτου φαίνεται δτι δὲν ἦτο μόνον λάθος ἴδικόν του. Ο Ούγγρος δσχημος καὶ γέρων ἦτο δλως τὸ ἐναντίον τοῦ φίλου μας, ωραίου, εὐγάλωτου καὶ χαριεντος πρὸς τὰς κυρίας. Τέλος, λαμβάνω αἴθνης τηλεγράφημα τὸ δποῖον μὲ προσκαλεῖ ἐκεῖ ἀμέσως. Ἀναχώρω τὸ ἐσπέρας καὶ εἰς τὰς 6 τὸ πρωΐ παρίσταμαι μάρτυς εἰς μονομαχίαν προκληθεῖσαν ἐκ πάθους καὶ ἐκδικήσεως, κατὰ τὴν δποίαν δ Ζορνέδκος ἔδασε πληγὴν διὰ ξίφους διαπεράσαν τὸ ἄνω μέρος τοῦ πνεύμονος.

ΛΙΑ (καλύπτουσα τοὺς ὄθηλμαν τῆς)

Φρικτόν!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ἐννοεῖς τὴν θέσιν μου! Βλέπων αὐτὸν σχεδὸν νεκρόν, ἀπεφάσισα νὰ μὴ τὸν ἐγκαταλείψω οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν δως δτον ἔξαντλησα πᾶν μέσον πρὸς σωτηρίαν του. Ἐπὶ δν μῆνα ἐνδόμιζον δτι θὰ παραφρονήσω. Οὐδενὸς ἔφεισθην μύστηριον τῆς ἐπιστῆμης, οὔτε αὐτὴ μὲ ἀφῆσε νὰ μαντεύσω ἢ νὰ ἐννοήσω, ἀν καὶ δην εἰς ἔξοχήν, πολλάκις στερούμενος τῶν δσων εἶχον ἀνάγκην, ἐνθαρρυνόμενος ὑπὸ τῆς πεποιθήσεως μου καὶ ἀνδριζόμενος ὑπὸ τοῦ θάρρους καὶ τῆς ἀφοσίωσεως τῆς γυναικός, τῆς αἵτιον τῆς καταστροφῆς ταύτης, ἐπάλαισα, μετὰ δὲ μῆνα ιρκίζα νὰ ἐλπίζω δτι δὲν θὰ ἀποθάνη. Τρεῖς μῆνας μετὰ τὴν μονομαχίαν μετέβην μετ' αὐτοῦ εἰς Ἰταλίαν, δπου ἀνέκτησε τὰς δυνάμεις του, μόλις δὲ μετὰ ἔξ μῆνας ἀπὸ τῆς ἀτυχοῦς ἐκείνης μονομαχίας κατώρθωσα νὰ ἐπανέλθω μετ' αὐτοῦ ἔδω, χωρίς νὰ μηπορῶ νὰ τὸν ἐγκαταλείψω οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν.—Αι λεύκαι τρίχες, φίλατάτη Λια, τὰς δποίας βλέπεις εἰς τὴν

κεφαλήν μου, εἶναι τραναὶ ἀποδείξεις τῶν δσων ὑπέφερα τδτε ἔνεκα τοῦ ἀτυχῆματος αὐτοῦ καὶ τοῦ πρόσθιου μου!

ΛΙΑ

(πλησιάζουσα τὸ κάθισμά της, πρὸς τὸ την Ρ. δάκτυλο, τὸν περιπτύσσεται καὶ τὸ ἀπαλότερο)

Φίλατα, φίλατα Γεώργο, πόσον σὲ ἀγαπῶ! Θέλεις νὰ μὲ συγχωρήσης δι' δλας τὰς ἀνοσίας τὰς δποίας σου εἶπα πρὸ δλίγουν; (χαντετικά κώδων, ἔπειτα γηραιότερη)

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (ἰγνόμενος ταχέως)

Τώρα πράγματι ἀρχίζει δ χορός! Κάπιος ἔρχεται!

ΛΙΑ

Δέκα καὶ μισή περασμέναις! Κάπως ἀργά!...

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Τι καλὰ ποῦ ἔμεθα οι δύο!...

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Οι ἀνωτέρω. Ο ΣΥΜΕΩΝ (φέρων τὸ χειρόκτια)

ΣΥΜΕΩΝ

Αφέντη, ἥλθαν δύο κύριοι, ἔνας γιὰ νὰ παίξῃ πιάνο, καὶ δὲλλος μὲ ἔνα βιολί καὶ ἔνα σωρὸ χαρτιά!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (πρὸς τὴν Λιαν)

Η δροχήστρα! (πρὸς τὸν Συμεῶνα) Καλά, καλά. Εἰπέ τους νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν αίθουσαν καὶ ἔδην τυχόν κρυώνουν, δόσε τους κανὲν ποτὸν νὰ ζεσταθοῦν.

ΣΥΜΕΩΝ

Πολὺ καλά, ἀφεντικό! (ἰξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

ΛΙΑ (παρὰ τὴν ἔστιαν ἐστραμμένη πρὸς τὸν καθρέπτην). **ΡΟΒΕΑΝΟΣ** (όλιγον ἀπωτέρω παλ-ζων μὲ τα χειρότια του).

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (μειδιῶν)

Μουσικὴν δχομεν! τὸ φαγητὸν εἶναι ἔτοιμον, τὰ κεριά ἀναμμένα, μόνον οἱ προσκεκλημένοι δὲν ἔρχονται (προχωρεῖ πρὸς τὴν Λιαν). Δηλαδὴ τὸ πρᾶγμα δὲν μόνο φαίνεται πολὺ καθὼς πρέπει. Ηεριμένομεν καπως πολύ. Δὲν εἶναι έτοι, φίλατη;

ΛΙΑ (στρεφομένη)

Τὸ βέδαιον εἶναι δτι εἶναι πευτεργον, πολὺ περιεργον! Διὰ τὰς κυρίας καλά, ἀλλὰ τούλαχιστον οἱ κύριοι ἐπρεπε νὰ ἔλθουν δλίγον ἐνωρίτερα, νὰ μῆς ἀφήσουν ποτὸν μόνους...

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Μόνοι; ήμεις μόνοι; Απατᾶσαι οἰκτρά, φίλατη μου! Τούναντίον, εύρισκόμεθα εἰς τὴν πλέον ἐκλεκτὴν καὶ εὐχάριστον συναναστροφήν. Πλῆθος ἀγαπητῶν καὶ ἀληθῶν φίλων μῆς περιστοιχίζει καὶ ἐκ μόνης τῆς θελήσεώς μας ἔχαρταται νὰ τοὺς θέσωμεν εἰς κίνησιν, νὰ τοὺς κάμψωμεν νὰ παρουσιασθοῦν τῷρα δὲν πλήρεις ζωῆς, ζωῆς τὴν δποίαν δξησαν μαζῆ μας.

ΛΙΑ (τρώγουσα ρῶγα σταφυλῆς)

Δὲν σὲ ἐννοῶ. Ἐλαβες λυρικὸν ύφος!... Αρά γε διὰ νὰ κρυψῃς τὴν δυσθυμίαν σου δὲν δημιουργήσης τὴν ἀνυπορεύσιαν σου;

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Τὴν ἀνυπομονησίαν μου; Ποῖος σου τὸ εἶπε; "Αν θέλης νὰ μάθης τὴν ἀληθείαν θὰ δην πολὺ εύχαριστημένος ἔαν δὲν πρέπει κάνεις, διὰ νὰ μείνω μαζῆ σου μόνος, πρᾶγμα τὸ δποῖον δὲν μοῦ συμβαίνει συχνὰ μὲ τὴν ζωὴν τὴν δποίαν διάγομεν.—Τὸ πρωΐ ἐγώ ἐξυπνῶ ἐνωρίς, σύ, κουρασμένη ἀπὸ τοὺς χορούς, τὰς συναναλίας καὶ τὰς διασκεδάσεις, ἐξυπνῆς ἀργά: συναντώμεθα εἰς τὸ πρόγευμα, τρώγομεν ἐν βίᾳ, δημιούμεν πολὺ δλίγον καὶ μόλις πίωμεν τὸν καφέν ἐγώ μὲν ἔξερχομαι διὰ τοὺς ἀσθενεῖς μου, σύ δὲ ἐνδύεσαι, καὶ δην περὶ τὰς 5 ἐπανέλθω διὰ νὰ δεχθῶ τοὺς πελάτας μου, σὺ δηχεῖς ἀναχωρήσεις πρὸ δύο ώρῶν δι' ἐπισκέψεις καὶ μόλις βλεπόμεθα εἰς τὸ δεῖπνον. Μετὰ ταῦτα ἐγώ ἐνδύομαι τὸ φράκο μου σὺ τὸ ντεκολτέ σου καὶ ἔξερχομεθα διὰ νά... διασκεδάσωμεν ἔως τὸ πρωΐ, δὲτε ἐπιστρέψομεν ἐλεεινοὶ ἀπὸ τὴν κούρασιν διὰ νά... ἀρχίσωμεν τὴν ἐπαύριον τὰ ἴδια!. Πότε θέλεις λοιπὸν νὰ εύρω καταλληλότερον καιρὸν διὰ νὰ δεχθῶ τοὺς πελάτες μου, διὰ νὰ σου μεταδῶσω θισαυρὸν θωπειῶν καὶ αισθημάτων τὰ δποῖα, περιμένοντα ἐν νεῦμά σου, μένουν κρυμμένα ἐδῶ εἰς τὸ στῆθος μου... πότε καὶ πῶς δινάμεθα καλλίτερον νὰ συναθροίσωμεν τὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος, τοὺς καλούς μας φίλους, τοὺς μόνους ίσως οἱ δποῖοι οὐδέποτε μᾶς ἔγκαταλείπουν, περὶ τῶν δποίων σου δην δηλώσουν πρὶν. Πότε, πότε, πότε! "Αν δχι τῷρα εἰς τὰς ἔνδεκα, δπότε ἐπεθύμουν δλα τὰ ωρολόγια τῆς πόλεως νὰ σημάνουν δκτώ τῆς πρωΐας, διὰ νὰ μῆς ἔλθουν οἱ προσκεκλημένοι νὰ διαταράξουν τὴν ησυχίαν μας, τὴν δημιλίαν μας. τὴν ἀγάπτην μας καὶ τὴν χρυσὴν δημητρίν τῶν ἀναμνήσεών μας!...

ΛΙΑ (προσδεπούσα αὐτὸν μετ' ἀγάπτη)

Ποία μεταβολή! τι γλυκύτης δηλώσας, ἀγαπητέ μου, φίλατέ μου! μοῦ φαίνεσαι ἀλλος παρ' δπως δην πολύ συνειθίσμεν νὰ σε βλέπω, καὶ τοῦτο μοῦ προξενεῖ μὲν ἔκπληξην ἀλλὰ καὶ γλυκεῖαν ἀποκάλυψιν! "Ομίλησε! δηλώσε! "Έχεις δίκαιον, δὲν εἶμεθα μόνοι διότι ἀγαπώμεθα καὶ δλοι οἱ δλλοι μοῦ εἶναι ἐνοχλητικοί. Εμποδίζοντές με νὰ σὲ ἀκούω καὶ νὰ αισθάνομαι εμαυτὴν εύτυχη πλησίον σου! (κάθηται ἐπὶ δεδωλίου παρὰ τὴν έστιαν, πλεπουσα λευκὸν τρίχατον περὶ τοὺς γυμνοὺς ώμους της).

(Συνέχεια. - Μετάφρασις ἐκ τῆς Ρουμανικῆς).

N. ΜΟΣΧΑΚΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ

Λέων Δελέβ

"Ο Λέων Δελέβ ἐγεννήθη τῷ 1836 ἐν μικρῷ τόπει τοῦ νομοῦ τῆς Σάρδης. Ἐλθὼν τῷ 1848 εἰς Παρισίους εισῆχθη εἰς τὸ Θρέιον, συγχρόνως δ' ἀνῆλθε τὴν σκηνὴν τῆς "Οπέρας, ὡς παῖς τοῦ χοροῦ.

Δέν ἔτη μετὰ ταῦτα εἰσῆλθεν εἰς τὴν τάξιν τοῦ κλειδοκυμάλου, τὴν διευθυνόμενην ὑπὸ τοῦ Κουππέ, συγχρόνως δ' ἐ-

σπουδασθεν ἀρμονίαν καὶ σύνθεσιν ὑπὸ τὸν Ἀδάμ καὶ τὸν Μπαζέν.

Τὸ στάδιόν του προχιθεν ὡς ἀπλοῦς μουσικός τοῦ Λυρικοῦ Θεάτρου, ὃπου εἰσῆλθε τῇ συστάσει τοῦ Ἀδάμ.

Κατόπιν εἰσῆλθεν εἰς τὴν "Οπεραν" ὡς δεύτερος διευθυντής τῶν χορῶν.

Τῷ 1867 ἀνεβίασεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Ἀθηναϊού τὸν Μάρκο δρουγή, τετράπρακτον ἔργον, τὸ δόποιον συνέθεσεν ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Μπιζέ. "Ἐγράψε κατόπιν τὸν Σκῶ τον τοῦ Σατοῦ καὶ τὸν Αὐλὴν τοῦ βασιλέως Πετῶ.

Εἰς τὴν "Οπεραν" ἔδωκε τὸν Κοππέλιαν τὸ 1870· εἰς τὴν "Οπερα-Κωμίκ" τὸ μελλόδραμα: "Ο Βασιλεὺς τὸ εἶπε, τὸ 1873, καὶ εἰς τὴν "Οπεραν" τὸ 1876 τὸν Συλβίαν ἢ τὸν Νύμφην τῆς Αρτεμίδος μπαλέττον εἰς τρεῖς πράξεις, ἔργον κατ' ἔξοχὴν ἀδρόν καὶ τερπνόν.

Τὸ τελευταῖον ἔργον του εἶναι ἢ Λακύμη, παρασταθὲν τῷ 1883 ὑπὸ τῆς "Οπερά-Κωμίκ".

Ἐκτοτε ὁ Δελίδης, κατακτήσας διεθνῆ φήμην, δὲν ἔγραφε τίποτε. Λέγεται δῆμος διτὶ καταδείπει ἀνέκδοτα ἔργα τὸν Θάνατον τοῦ Ὁρφέως λυρικὴν σκηνὴν τὸν Βασιλέα τοῦ Βουνοῦ, τετράπρακτον κωμικὸν μελλόδραμα, τὸν "Ἐλεύθερον Δὸν Ζουάν", διερά-μπουφ εἰς 3 πράξεις καὶ ἄλλα τινά ἀκόμη.

• Ο «Θερμιδώρ» τοῦ Σαρδοῦ

Ο «Θερμιδώρ» τὸ νέον δρᾶμα τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Σαρδοῦ ἀνεστάτωσε τοὺς Παρισίους. *Thermidor* είναι ὁ ἐνδέκατος μῆνας τοῦ ἐπαναστατικοῦ καλενδαρίου, ἀπαρτιζόμενος ἢ ημερῶν τοῦ Ἰουλίου καὶ τοῦ Αὐγούστου. "Η 9 Θερμιδώρ, εἶναι ἡ περιφυμος ἴστορικὴ ημέρα καθ' ἥν ἐπῆλθεν ἡ πτῶσις τοῦ Ροβεσπιέρ· κατὰ τὴν ημέραν ταύτην ἐξελίσσεται καὶ τὸ δρᾶμα τοῦ Σαρδοῦ. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτη σπεύδομεν νὰ ικανοποιησμεν τὴν περιέργειαν τῶν ἀναγνωστῶν μας διὰ τῆς δημοσιεύσεως πιστῆς εἰκόνος τοῦ μεγάλου ποιητοῦ.

• Ο Δασύπους

Ο Δασύπους ἢ Τατοῦ ἔχει γομφίους κυλινδρικούς καὶ κεχωρισμένους, ἢ κεφαλὴ του εἶναι μακρὰ καὶ δέεια, τὰ δῶτα του μεγάλα καὶ τραχέα, τὸ δὲ στόμα του μικρόν. Κύριος δῆμος χαρακτήρα αὐτοῦ εἶναι τὸ σκλαπόν καὶ φοιδιωτὸν κέλυφος, διπερ καλύπτει τὴν κεφαλὴν του, τὸ σῶμά του καὶ αὐτήν τὴν οὐράν του συνήθως. Τὸ ὅστρακον τούτο σχηματίζει πρώτην τινὰ ἀπίδια ἐπὶ τοῦ μετώπου, δευτέραν μεγίστην ἐπὶ τῶν δύμων καὶ τρίτην ἐπὶ τῶν δισθίων, αἱ δύο τελευταῖαι συνδέονται δι' ἐγκαρδίων λωρίδων ὑποβοηθούσιν τὸ σῶμα ἵνα κάμπτηται. Τὸ ζῷον τοῦτο κατοικεῖ τὴν μεσημβρινὴν Ἀμερικὴν ἐντὸς στοῶν, ἃς ἀνασκάπτει μόνον καὶ τρέφεται ἢ η ἐντόμων, καρπῶν καὶ φύλλων. Τὸ κρέας αὐτοῦ τρώγουσιν, ἔχει δὲ γεῦσιν εὐάρεστον.

(Βασιλεῖον τῶν Ζώνων) N. X. Αποστολίδης

Πενθεύς καὶ Μαινάδες

Περὶ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς λατρείας τοῦ Βάκχου γέμει τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἡ θρησκεία μύθων, ἐξ ὧν δηλοῦται ὅποσην ἀποστροφὴν ἡσθάνθησαν κατ' ἀρχὰς πρὸς τὰς βαρβάρους ταύτας ἑορτάς. τὰς δῆποιας παρέλαβον ἐκ τῶν Θρακῶν. Εἴς τῶν μύθων τούτων εἶναι καὶ ὁ τοῦ Πενθέως, παραπλήσιος πρὸς τοὺς τοῦ Ὁρθέως, τοῦ Λυκούργου, τῶν θυγατέρων τοῦ Προίτου, τῶν τοῦ Μινύου (μεταμορφωθεισῶν ὑπὸ τοῦ Ἐρμοῦ εἰς κτῖνην,—ἐπειδὴ περιεφρόνουν καὶ αὐτοὶ τὴν λατρείαν τοῦ Βάκχου),—καὶ ἄλλους τοιούτους. Τὸν δὲ περὶ οὐ διόγος, ἴδιως ἐν Βοιωτίᾳ πιστευόμενον, ἔφερεν ὁ Εύριπίδης ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν τῇ τραγῳδίᾳ Βάκχαι, διπού Πενθέως ὁ βασιλεὺς τῶν Θηβῶν ἀσεβῆ πρὸς τὸν Διόνυσον, διὸ δὲ Πενθέως τιμωρεῖται φυρκτῶς διὰ τὴν βλάσφημον ἀπιστίαν του, γενόμενος θῦμα τῆς πλάνης τῶν Βοιωτῶν γυναικῶν καὶ τῆς ιδίας του μπρός καὶ τῶν ἀδελφῶν, ἀσπασθεισῶν τὴν νέαν λατρείαν· διότι ἐν τῇ μέθῃ καὶ ἐν τῇ μανίᾳ ἥν ὁ θεὸς ἐνέπνευσεν εἰς αὐτάς, μεταβαλὼν εἰς Μαινάδας, ἐκλαμβάνουσι τὸν Πενθέα ὡς θηρίον, τὸν κυνηγοῦσι, τὸν συλλαμβάνουσι καὶ τὸν κατασπαράτουσι.

Τὸν σκηνὴν ταύτην ὁ Εύριπίδης θέτει ἐντὸς κοιλάδος ἀμφιερίμνου, διαβρεχομένης ὑπὸ ὑδάτων καὶ κατασκιαζομένης ὑπὸ πευκῶν. Ἐκεῖ αἱ Μαινάδες ἐκάθηντο εἰς τερπνὰ καταγινόμεναι ἔργα· αἱ μὲν ἔξαναστέφουσι θύρον (ράβδον τυλιγμένην μετὰ φύλλων κισσοῦ καὶ ἀμπέλου, ἥν ἐκράτουν οἱ βακχεύοντες τοῦ δοποίου εἰχεν ἐκείνη) ἢ ἐκ κισσοῦ κόμη, αἱ δὲ ἔζενγμέναι ὡς πῶλοι εἰς ποικίλην ἄμαξαν, καὶ ἀντιφωνοῦσι πρὸς ἄλληλας βάκχεια μέλη. Ἐκεῖθεν διακρίνασαι τὸν Πενθέα, δοτὶς εἰχεν ἀναβῆ ἐπ' ἐλάτης ὑψηλῆς ἵνα ἀνακαλύψῃ ποὺ ἥσαν »αἱ κόραι τοῦ Βακχίου Κάδμου, αἱ εἰς τὰ σύντονα αὐτῶν δρομῆματα ἔχουσαι ποδῶν ὡκύτηπα δχι ὀδιγωτέραν τῆς περιστερᾶς, ἢ μήτηρ του Ἀγαύην καὶ αἱ ἀδελφαὶ του καὶ δαι αἱ βάκχαι ὄρμυσαν κατ' αὐτοῦ. Διὸ δὲ νάπτης χειμάρρους καὶ ἄγων ἀποκρίμνων ἐπήδων, ἐμμανεῖς γενόμεναι ἐκ τῶν πνοῶν τοῦ θεοῦ».

Πεσόντος δὲ τοῦ Πενθέως, ἢ μήτηρ του πρώτη προχιθενε νὰ τὸν σπαράττῃ φίψας δὲ τότε τὴν μίτραν, ἥτοι τὴν ταινίαν δι' ἥς εἶχε περιδεμένην τὴν κόμην του, δημος αὐτὴν τὸν γνωρίσῃ, τὴν εἶπε ψάνων τὴν μικράν τῆς παρειάν· «Ἐγώ μητερε εἰμαι ὁ νιός σου δ Πενθέως σύ μήτηρ εἴκονος, Λάδε πρὸς ὅμη οἰκτον. κην μὴ διὰ τὰς ἀμαρτίας μου ἀποκτείνης τέκνον σόν». Ἀλλ' ἢ Ἀγαύην ἀφόρον ἐκβάλλουσα καὶ διαστρόφους περιφέρουσα ὀφθαλμούς, οὔτε διακρίνουσα τὴν μορφὴν τοῦ νιοῦ της, δὲν ἐπείθετο. Λαδοῦσα δὲ τὴν ἀριστερὰν χειρά του, καὶ εἰς τὰς πλευράς του ἀναβῆσα, τοῦ ἀπεστράφει τὸν δῶμον, δχι ἐκ τῆς δυνάμεως της, ἀλλ' ἐνισχυομένην ὑπὸ τοῦ ὑδρισθέντος θεοῦ. Ἡ ἀδελφὴ του Ἰνώ τοῦ ἔσχιζε τὰς σάρκας, ἢ δὲ Αύτονόν καὶ πᾶς διχλος τῶν βακχῶν τὸν ἐκράτουν.

Ἐγίνετο δὲ ἐπὶ τούτοις πᾶσα δμοῦ βοή, τοῦ μὲν στενάζοντος, ἐνδσφε ἔτι ἀνέγνεε, τῶν δὲ ἀλαζουσῶν.

Θήρα δορκάδων ἐν Αἴγυπτῳ

Ἡ Αἴγυπτος εἶναι δ πολυθηρότερος τόπος τῆς γῆς· τὸ δὲ μᾶλλον θηρευόμενον ζῷον εἶναι ἢ δορκάς.

Οἱ Ἀραβεῖς ίδιως τῆς ἑρήμου, ἀλλοίαν ἔχοντες; τῆς φύσεως τὴν ἐνεργητικότητα καὶ τὴν κίνησιν, θηρεύουσι τὰς δορκάδας κατὰ τρόπον ἀσφαλῆ καὶ ταχύτερον. Αἱ δορκάδες, ἐνῷ κατὰ τὴν ημέραν διασπείρονται κατὰ μικρὰς συνοδίας ἐξ μέχρις δικτῶν ἀτόμων, συναθροίζονται τὸ ἐσπέρας εἰς μεγάλην ἀγέλην, ὑπερβαίνουσαν συνήθως τὰς ἑκατὸν κεφαλάς, σπως διελθωσιν δμοῦ τὴν νύκτα. Ὅταν δὲ οἱ Ἀραβεῖς ἀνακαλύψωσι τὴν θέσιν, δημο διατρέψει μία τῶν ἀγέλων τούτων, ἀναχωροῦσι 15—20 ἐφιπποι ἐπὶ δρομάδων. Ἔκαστος ιππεὺς φέρει ἐπὶ τοῦ ζῷου του καὶ τὸν διπρόσθιτόν του, ἔνα πάρδον (εἶδος γαλῆς) ἐντελῶς γεγυμνασμένον καὶ οἱ πάντες ἔργαζονται τηροῦστες δικρανοῖς σιωπήν, ἐνῷ περικυκλοῦσι τὴν ἀγέλην. Ἀκίνητοι λοιπόν ἀναμένουσι τὸ λυκαυγές. Τότε αἱ δορκάδες βλέπονται αὐτοὺς καὶ γὰρ γινώσκουσι ποῦ νὰ τραπῶσι, τρέχουσι φύρδον μίγδην περιστρέφομεναι· οἱ δὲ κυνηγοὶ ἀφίνουσιν ἔκαστος τὸν πάρδον του, δοτὶς ἐκ τῆς συγχύσεως ὀφελούμενος, σπανίως σφάλλει νὰ συλλάβῃ μίαν δορκάδαν ἐκ τοῦ τραχήλου, καὶ νὰ τὴν κρατῆ μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ κυρίου του.

ΝΕΩΤΕΡΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Ο διδάκτωρ κ. Τρώστ άγγέλλει τὴν προσεχῆ ἔκδοσιν τῆς ίδιαιτέρας ἀλληλογραψίας μεταξὺ τοῦ βασιλέως τῆς Ἑλλάδος "Οθωνος καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Λουδούσιου. Καθ' ἡ λέγεται ὁ κ. Τρώστ πρὸς σύνθετην τῆς συλλογῆς αὐτοῦ ἡρεύησε πλείστας ιδιωτικάς συλλογής ἐν Βασιλίκῃ καὶ Ἑλλάδι.

Ἐκ τῶν εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν σχολὴν τοῦ Αονδίου γενομένων δεκτῶν εἶκοσι τριῶν μαθητῶν αἱ δέκα τρεῖς εἶναι γυναικεῖς. Ἡ διοίκησις τῆς σχολῆς σκέπτεται νὰ λάβῃ μέτρα πρὸς περιστολήν τῆς δυσαναλογίας ταύτης. Ἡ τοιαύτη δμως σκέψις ἐπικρίνεται, δοτὶς τὰ ἐν ταῖς ἐκθέσεσιν ἐκτεθειμένα ἔργα τῶν ἀγγλίδων δὲν στεροῦσι ποσῶς τῶν ἔργων τῶν ἀνδρῶν.

— Ἀπειδίκωσεν ὁ κ. Διάζ, διακεριμένος ποιητής, γράψων ἐν λωρραινικῇ διαλέκτῳ.

— Γνωτὴ εἶναι ἡ φωνατικής θρησκευτικῶν τινῶν αἱρέσεων ἐν Ἰνδίαις. Ἀλλὰ βεβαίως σπανίως δύναται νὰ παρουσιασθῇ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ πλάτει δηποτα παραστατικῇ ἐσχάτως ἐν Ἰνδίαις, ἔνθα ἐπελθούσης σιτοδείας ἐν τινὶ χωρὶς ἡ ἀγγλικὴ κυριεύσις ὀργάνωσεν ίδιαν ὑπηρεσίαν ἀπονομῆς δικιῶν βοηθημάτων καὶ οἱ κάτοικοι ἐπροτίμησαν νὰ φύγωσιν εἰς τὰ δάση καὶ νὰ αποθάνωσι τῆς πεινῆς μᾶλλον παρὰ νὰ λάβωσι τροφὴν ἐν τῶν μεμολυσμένων χειρῶν τῶν ἀπίστων. Πρὸς τούτοις εἰρήσθω ὅτι τὰ δικαστήρια ἐν Ἰνδίαις ἀναγνωρίζουσιν εἰς τὸν τοιουτοτρόπως μολυσθέντα δικαίωμα ἀποζημιώσεως διὰ τὰς δαπάνας τὰς ὀποίας θὰ καταβάλῃ, ἵνα μεταζητεῖται εἰς τὸν ποταμὸν Γάγγην, ἵνα λουσμένος ἔκει ἀποπλύνῃ τὴν ἀμαρτίαν.